מכות יד:. 3) ת"כ תזריע

מכות יד:, כ) ת"כ תורע
 פ"א ה"ח, ירושי שבת פט"ז
 ה"ג, ג) מכות יד: ע"ט, ד) טס
 ויצמות עה, ס) דף עד:,
 ויקרא ז כ,

מ) במדבר יט יג, ע) ע׳ פסחים

סז., י) נזיר מה. מכות ח: וע׳

סו., י) נויר מה. מכות ח: ועי ספרי במדבר קכה, ל) שבת קלב. ע"ש, () [ע' היטג תוס' תולין עח. ד"ה מנין], (מ) פסחים

לג. סנהדרין פד., () [ועי' נתו' מכות יד: ד"ה ההוא

לנו (נסות יל.) ו הווא דמתרצו בע"א]. ובתוס׳ מנחות עד. ד"ה לאו., ם) [עיין לעיל טו: מד"ה לאל למעוטי]

נר מצוה יז א מיי׳ פי״ח מהל׳ פסה״מ

יח ב מיי שם הלכה יג:

מוסף רש"י

תני ברדלא. שם מכם: מדאיתקש קודש למקדש. נהחי קרא נכל קדש לא מגע ואל המקדש לא מגא, ודרשיע לקמן מה מקדש יש באזהרתו נטילת נטונה, שהכנו חל המנוף ש טונה בכרת, אף אוהרת קדש דבר שיש בו נטילת נשמה והיינו אכילה שענוש עליה כרת, דאילו בנגיעה ליכא כרת: תניא כוותיה דר"ל. דילים אזכרה לנוחא שאכל אח הקדש מבכל קדש לא תגע (מכות

ליקוטים . בק׳ ברוד״א ונלאו כל חכמי לב ליישב. צבי אשכנזי ס״ט. (חכס עכי סִי׳ קכח) ונראה לתרץ דהנה לני פי קכס) ונראה לתריך דהנה
שם בש"ס דובחים דף כ' ע"א
שם בש"ס דובחים דף כ' ע"א
ריבר" ייבר"י ס"ל דלא הוכשר
לשחיטה רק נגד המזבח ור"א
בר"ש ס"ל דאף בין האולם
ולמזבח וכרו רובי ס"ל דכל עזרה ורמובח וכרי ורבי מ"ל דכל עודה כולה כשרה לשהיטה ע"ש. והנה לבאורה קשה על ר"י דלמה מוקי ליה להאי דתיכף לסמיכה וכרי כרבי ולא כר"א בר"ש, דהא לדיידיה (מי לא מצע לאשבווה תיכף לסמיכה וכרי דהא מן המובה לצד מזרח פסול לדיידיה המובוז לצד מורח פטול לדידיה לשחיטה ואדרבה טפי ניחא לן לאוקמי כר"א בר"ש דסתים לן תנא דמתני' כוותיה דפרו היה עומד בין האולם ולמזבח וכו׳, . וי"ל דלכאורה י"ל דלר"א בר"ש דס"ל בין האולם ולמזבח כשר לשחיטה וס"ל דכ"ז קרוי צפונה לפני ה' א"כ איך כתיב בקרא על האי דושחט צפונה וסמך דמיניה ילפינז דאפילו שם כשר לשחיטה ילפינן דאפילו שם כשר לשחיטה, דמקיש סמיכה לשחיטה, דהא מצינן לאשכוחי דלפעמים לא היה אפשר לסמוך שם דהיינו אם היה עומד אצל האולם ובין . האולם ולמזבח היה רחוק כ״ב . אמה ושם לא היה יכול ישראל לכנוס וחייב מיתה ע״ז אף שהיה לכנוס וחייב מיתה ע״ז אף שהיה סומך לצד מערב בסוף המזבח, מ״מ היה רחוק משם למקום שחיטה כ״ב אמה ולא היה תיכף שחויטה כייב אמה ולא היה תיכף לסמיכה שחיטה ואיך כתיב בקרא דשחיטה יהיה לפני ה' היינו אף אצל האולם דכ"ז קרוי צפונה לפני ה' לדידיה ואעפ"כ וסמך, הא בוה לא מצי לאשכוחי לסמיכה כלל, אלא ע״כ דס״ל רכ״ב לא הוי הפסק וא״כ היה דכ״ב לא הוי הפסק וא״כ היה יכול לעמוד בקצה המזבח ואעפ״כ לא הוי הפסק ולפ״ז ניחא דודאי המקשן לא אסיק אדעתיה לאוקמי כרב"י משום . דהיה סובר דהלכה כר"א בר"ש דהיה טובר דהלכה כר"א בר"ש דכיון דלא היה יכול לכנוס לחלל העזרה והיה צריך להוליכו לחלל השער וא"כ היה קצת יותר מכ"ב אמה ומצינן למימר דוה מקרי הפסק לדידיה משא״כ למ״ד לא . שמיה ביאה א״כ היה יכול לעייל שמיה ביאה א"כ היה יכול לעייל ידיה לסמוך אף דעדיין היה רחוק כ"ב אמה הוה אמרינן . לר״א בר״ש מוכח דכ״ב אמה לא מקרי הפסק והיה ס"ל דאתיא . כראב״ש. ולזה משני ה״מ ריב״י כראב"ש. ולוה משני ה"מ דיב" הוא ולדידיה שפיר מצינו למימר דכ"ב אמה מקרי הפסק ודו"ק היטב. ועוו"ל בדרך הקיצור והפשוט דלק"מ דודאי במקום (אחד) [אחר] דהיינו בחדר אחר, אפילו רפחות מכ״ר אמה מיהרי

דיבמות (דף ז.) ולקמן בריש איזהו מקומן (דף מט.) לפי שילא אשם מלורע לידון בדבר החדש בבהן יד ובבהן רגל יכול לא יהא טעון מתן דמים ואימורים לגבי מזבח ת"ל כחטאת כאשם יו הוא לכהן מה חטאת טעונה וכו' ואם כן נימא יה מה חטאת טעונה סמיכה ומתן

דמים ואימורים לגבי מזבח אף

משם כו': לענין מלקות איתמר. פירש

בקונטרם אבל לא לענין כרת דתותביה מלורע שראה קרי והקשה ה"ר חיים דאכתי איכא לאקשויי דאין עשה ביו דוחה לא תעשה ועשה לאו דנגיעה יו במקלת וטמא יהיה י לרבות טבול יום ועוד קשיח ליה אפילו לאו גרידא היכי דחי ליה ס הא בעידנא דמיעקר לאו לא מיקיים עשה ויש לומר דעשה שיש בו כרת חמור ל ודחי יו להו כדאשכחו בפרח תמיד נשחט (פסחים נט.) דעשה שיש בו כרת דוחה עשה דהשלמה אע"ג דבעלמה אין עשה דוחה עשה והם תאמר והלא גבי עשה דמלורע דחמיר משום שלום בית ודחי עשה אפילו הכי לא דחי לא תעשה בהדי עשה כדקאמר גבי שילוח הקן (חולין קמא.) לא לריכא יהו שנטלה ע"מ לשלחה דלאו ליכא וי"ל דעשה דמלורע אף ע"ג דחמיר כיון דליכא כרת לא דחי לתרוייהו אבל בפסח איכא כרת יש

הכי גרסינן רבי יוחנן אומר אינו

לוקה גבי חומרות דתרומה דקאמר שכן מחפ"ז הוה מצי למיחשב נמי נגיעת קודש דלוקה בתרומה ולא בקודש לרבי יוחנן ועוד יש חומרות הרצה כדפירש׳ ביבמות: ההוא בתרומה בתיב. הקשה ה"ר חיים מכל מקום לילקי בקודש כדאשכחן בפ"ק דכריתות (דף ד:) דאוכל חלב המוקדשין לוקה שלש משום וכל זר לא יאכל קודש אע"ג

ילפינן ללקוח על קודש כמו על חרומה דחטאה 🖘 בשגגה במעילה כחיב ובנוגע בקודש ליכא מעילה וה"ר יעקב דאורלינ"ש לא גרים

דבתרומה כתיב כיון דכתיב לשון קודש בו ותירן דהתם איכא מעילה שהוא נהנה ילפי׳ באן חט חט מתרומה כדאמר גבי הזיד במעילה מי ובכל דוכתא ילפינן מעילה חט חט מתרומה אבל לענין שאר לאוין לא

אזהרה לנוגע שנפקא לן מיניה מדאפקיה בלשון נגיעה: סניא כווסיה דריש לקיש. דאזהרה לאוכל קדש מהכא:

וכל זר לא יאכל קודש אלא וזר לא יאכל כי קודש הם נשמות כטן [דכתיב גבי קודש עלמה ומתרומה לא ילפינן] 0: אזהרה לאובל בשר קודש מגין. ס חימה חיפוק ליה מלא חוכל לאכול בשעריך כי היכי דנפקא לן בפ' הערל (יבמוח דף עג:) מעשר וביכורים דאוכלן בטומאת עלמן לוקה מדכמיב לא תוכל לאכול בשעריך ולהלן הוא אומר בשעריך מאכלנו הטמא והטהור יסדו יאכלנו דאפי׳ טמא וטהור אוכלין בקערה אחת וקאמר רחמנא כו לך בשעריך חאכלנו הכא לא חוכל לאכול ובין בטומאח הגוף ובין בטומאת עלמן איירי קרא ובההוא שמעתא גופה קשה דקאמר גבי מעשר וביכורים טומאת הגוף בהדיא כתיב ביה לא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ ואמאי אינטריך והלא מהאי קרא תיפוק לן תרוייהו טומאת הגוף וטומאת בשר ויש מפרש דלא מצי לאפוקי מהאי קרא אלא טומאה הנוהגת במעשר דכתיבי ביו בקרא הילכך לריך קרא בטבול יום שמותר במעשר שמוחרר על אכילת קדשים וקשה מדאמרינן בפרק כל שעה (פסמים כד.) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל למה לי מלא חוכל לאכול בשעריך נפקא הא לא נפקא לן מהתם אלא טומאה הנוהגת במעשר ואינטריך והבשר לטמאים דטהורים במעשר ושמא קרא דלא תוכל הוה מוקמינא לי מהתם אלא טומאה הנוהגת במעשר ואינטריך והבשר לטמאים דטהורים במעשר ושמא קרא דלא חוכל הוה מוקמינא לדיוקא בשר לא החוב דמניה של דממיר טפי אי לאו דכתביה קרא בעלמא ואזהרה לטומאת בשר לא הוה ידענא:

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

רבינא אמר לענין מלקות איתמר כי אתא

רבין אמר רבי אבהו לענין ממא שנגע בקודש

איתמר שדאיתמר ממא שנגע בקודש ריש

לקיש אמר לוקה רבי יוחנן אמר "אינו לוקה

ריש לקיש אמר לוקה יבכל קודש לא תגע

ורבי יוחנן אמר אינו לוקה יההוא בתרומה

כתיב וריש לקיש האי קרא להכי הוא דאתא

האי מיבעי ליה אזהרה א לאוכל בשר קודש

ידאיתמר אזהרה לאוכל בשר קודש מנין □

ריש לקיש אמר בכל קודש לא תגע רבי

יוחנן אמר תני ברדלא אתיא מומאתו

מומאתו מביאת מקדש מה להלן ענש

והזהיר אף כאן ענש והזהיר ממא שנגע

בקודש מראפקה רחמנא בלשון נגיעה אזהרה לאוכל מראיתקש קודש למקדש

יתניא כוותיה דריש לקיש בכל קודש לא

תגע אזהרה לאוכל אתה אומר אזהרה לאוכל

או אינו אלא לנוגעם תלמוד לומר בכל קודש

לא תגע ואל המקדש לא תבא מקיש

קודש למקדש מה מקדש דבר שיש בו

רבינא אמר. הא דאמר עולא לעיל (לב:) משמיה דריש לקיש בביאה ב

מקלת: לענין מלקום אמרה. כדקאמר לוקה בהדיא אבל לא לענין

כרת דתותביה מלורע דו שראה קרי דכי איתקש ביאה לנגיעה

לאוהרה איתקש כדכתיב לא תבא אבל לעונש לא איתקש דאין עונש

בנגיעה: לטמא שנגע בקדש איסמר. לא יליף ריש לקיש מלקות מההוא קרא אלא לטמא שנגע בקדש

ולא איירי בביאת מקדש כלל:

בתרומה כחיב. כדמוכח סיפיה

דקרא עד מלאת ימי טהרה שיעריב

שמשה שהיה טבולת יום חרוך

שטובלת בשביעי ללידתה וכל ימי

טוהר שלה [הרי] היא כטבולת יום

וביום מ' ואחד מביאה קרבנה.

ומדכתיב לא תגע עד מלאת הו אבל

משימלאו ימיה תגע ואפי׳ ח מחוסרת

כפרה ע"כ בתרומה כתיב דלענין

קדש זו עד שתביא כפרתה והכי

מוקמינן להאי קרא ביבמות בהערל י

וכיון דבתרומה כתיב לא ילפינן

מלקות דקדש חו ואפילו בק"ו דאין

מזהירין מן הדין 0: לחוכל בשר קדש.

בטומחת הגוף: בכל קדש לח הגע.

ודרשינן לקמן אוהרה לאוכל:

טומחתו טומחתו. כתיב בכרת יו

באוכל קדש בטומאת הגוף יי וטומאתו

עליו וכתיב בביחת מקדש ח עוד

טומאתו בו מה ביאת מקדש איכא

אזהרה ש ולא יטמאו את מחניהם אף

נכוילח

טומאת הגוף דאוכל קודש תיפוק ליה אזהרה מהכא: ומשני טמא

שנגע ז נפקא לן מדאפקיה בלשון נגיעה: אוהרה לאוכל. עיקר

קרא יא מידרים מדחיתקם קדש למקדש בהחי קרא דרשינן מה

ביאת מקדש דבר שיש בו כרת אף אזהרת קודש דבר שיש

בו כרת והיינו אכילה דאילו בנגיעה לא אשכחן כרת ומיהו

תניא בוותיה דריש לקיש בבל קדש לא תנע. מימה דהכם משמע דהך ברייתם מוקמם להםי קרם בקודש ולם בתרומה ובפ׳ הערל

(יצמות עה.) אמרינן ואיבעית אימא נגיעה דתרומה מהכא נפקא דתניא בכל קדש לא תגע ומייתי הך ברייתא ויש לומר דהתם קאי אקראי דנגיעה דמעשר ותרומה 🗈 דלעיל מיניה מקשי ואיפוך אנא אריך לחלק בין נגיעה לאכילה דתרומה ולהכי מייתי ראייה מהך ברייתא דגבי קודש נגיעה כאכילה והוא הדין בתרומה ועוד קשיא דבההיא שמעתא דהתם ובפרק קמא דשבועות (דף ז.) אמרינן בכל קודש לא סגע לרבות את התרומה וברייתא היא בתורת כהנים י ובאכילה דתרומה מיירי כדמוכח שמעתא דהתם דקאי אהא דקאמר אי סלקא דעתך לתרומה גיורת ושפחה בנות מיכל תרומה נינהו ואי במגע הא ודאי בנות מגע נינהו אלא באכילה מיירי והשתא ההיא דרשא למקדש ומדאפקיה בלשון נגיעה אפקיה בח לאזהרה לטמא שאכל את הקדש מדאיתקש קודש למקדש ומדאפקיה בלשון נגיעה אפקיה בח לאזהרה לנוגע בקודש ומרבויא דבכל אזהרה לאוכל לפני זריקה אבל לחרומה לא מוקי ליה כלל אלא נפקא ליה לאזהרה לאוכל חרומה מאיש איש ורבי יוחנן מוקי לא תגע אזהרה לנוגע בתרומה אבל לאוכל לא מוקי ליה ותירץ ה"ר אפרים האי דמוקי ליה ביבמות נדף עה. ושם ד"ה והכתיבן אזהר׳ לאוכל תרומה היינו למאן דמוקי קרא דאיש איש מזרע אהרן בוב בעל שלש ראיות ולא יאכל עד אשר יטהר עד דמייתי כפרה ולקודש כדקאמר התם ואם כן אזהרה לאוכל תרומה מנא ליה אלא מבכל קודש לא מגע אע"ג דהתם פריך לתנא דמוקי ליה בזב בעל שתי ראיות מכל מקום פריך שפיר דהם איכה מאן דמוקי ליה בתרומה אע"ג דגיורת ושפחה לאו בנות מיכל תרומה נינהו אף על גב דבאכילת קדשים מלרכינן מרי קראי חד בוב וחד ביולדת [גבי מרומה לא] לריכי כיון דחזינן כבר באכילת קודש דוב ויולדת שוין ה"נ גבי אכילת מרומה ועוד יש לומר דבתרומה דלא חליא בכפרה לא בעי חרי קראי לוב ויולדת אלא דווקא למקדש 🖾 שלריך להמחין הכפרה:

תורה אור השלם

 וְשְׁלשִׁים יוֹם וּשְׁלשֶׁת יָמִים תַּשֵׁב בְּּדְמֵי טְבְּרָה בְּּבֶל קָדְשׁ לֹא תִגְע וְאֶל הַמֵּקְדְשׁ לֹא תָבא עד מְלֹאת יְמֵי טְהְן

שינויי נוסחאות

א] ככי"ל וכ"ם לאזהרה: ב] אלא אזהרה לנוגע (כתה"י, ב] אלא אווזור לנוגע (כונורי וכ״ה בילק״ש): **ג] בביאת** (כי״י) ר] ל״ל ממצורע (*ש״מ): ר] ל"ל ממצורע (*ש"מ): ה] מלאת משמע אבל וכו" m"m*: ון ואע"פ שמחוסרת כפרה, וע"כ כו' (כי"פ): ז] קדש בעינן עד כנלל"ל: ח] דקדש מיניה כל"ל (*ש"ח): מ] מיכת בכרת נמחק כש"מ: י] שנגע בכרת (ממקק כם"מ: ין שנגע בקודש (כתה"י): יא] קרא ביה מידריש לל"ל (ש"מ): יב] נמי נפקא (כי"פ): יג] ל"ל האשם (גליון, וכ"ה בדיו): יד] נימא נמי מה (ש"מ): מו] עשה דפסח דוחה כל"ל (ש"מ): מו] ס"ל דביאה (גליון, צ"ק). נ"ל לאו דואל המקדש לא תבא אי ביאה במקצת שמה ביאה ועשה (דהכא וטמא) [דטמא] היה וכו' (ש"מ): יז] ודחי לאו יתיה וכור (מ"ח): יון ודחי לאו ועשה כראשכחן (מ"ח) יה] כש"ת הגיה לא צריכא דעבר ושקליה לאם דלאו ליכא ועשה הוא דאיכא וי"ל כו': ים] כלון הס"ד ולח"כ מה"ד ה"ג . (צ"ק): כן קודש ולא אמרינן אין מזהירין מן הדין, ותירץ כל"ל (ש"מ): כא] ל"ל ותירץ כל"ל (ש"מ): כא] ל"ל וילפינן (כי"ג): כב] ל"ל דוחטאה (ואים) ע׳ יעב״ץ). וכש״מ נמחק מתיכת ותי יעב"ץ). וכש מ מחוק בחטאה כו' על ליכא מעילה: בג] רחמנא ההוא דאמרי לך התם בשעריך (ח"ג, וכ"ה לפנינו כגן רחמנא ההוא דאמרי קך התם בשעריך (חינ, וכיה לפנינו ביבמות): כד] ל"ל דכתים (חינ, ראיט), ונס"ל הנוהגת בכל הנהו דכתיבי (ש"מ), וע"ע פ"מ: ותרומה דלמה דמקשה וך כל"ל (ש"מ). וגילסת ל"ק דתרומה דלעיל מיניה מקשי ואיפוך אנא וצריך כו': בז] לקיש ולא כרבי יוחנן דריש בון לקיש ולא כרבי יוזבן דריש לקיש מוקי ליה ללא תגע לאזהרה וכו' כנ"ל (ב"ש): בח] מפיק אזהרה לנוגע כנ"ל (ב"ש): כמ] נ"ל לקודש (צ"ק): לן הובאו דבריו בתוס׳ מכות יד ב ד"ה ההוא:

שימה מקובצת

ההוא בתרומה כתיב. פ"ה כו" וילפינן חט חט מתרומה כדאמרינן בעלמא, אבל בנגיעה לא ילפינן דליכא מעילה. וי"ם דלא גרסי שם [אלא] חר לא יאכל (קדש שנאמר) כי קדש הם [שנאמר] גבי קדש (שמום כע לג), אבל קרא דהכא משמע בתרומה אבל קרא דהכא משמע בתרומה . כדכתיב עד מלאת ימי טהרה ואי בקדש אפילו לאחר מלאת לא (כדפי׳ רש"י) עד שתביה כפרתה וכדפי לש"ין. והקדוש [ר"ש] מדריוש ^{לן} פיי דהייל בתרומה ליפסל תרומה בנגיעתה הוא דאמא דודאי בנגיעת זרומה ליכא מלקות ולפסול קודש לא איצטריד דאפילו לאחר מלאות נמי ימלה וניחא הכל: ד"ה לענין ביאה במקלת לענין כרת כמו כן לא איתרבאי ביאה במקלת לעניו עשה דטמא יהיה. דכי היכי דלא איתרבאי לענין כרת לא איתרבאי לענין עשה (מהר"פ):

אפידו בפוחות מכיב אמה מקרי הפסק, והשתא הא דקאמר התם המרכן מצורע דלא הוי תיכף לסמיכה שחיטה משום דהוצרך לעמוד בחוץ והרי מחדר לחדר אחר, ובזה אפילו בפחות מכ״ב אמה הוי הפסק, רק דזה יש לדחות דאנן קיי״ל עובי השערים כלפנים וְדו״ק (מכקס יסומן (סִיימיקן או״ס ס״ קס״ו. מקילוס) ע"כ מעמי קודם ממא שנגע בקדש. דע דבענין איסור נגיעה נחלקו ר"ל ור' יוחנן בפ' אלו הן הלוקין (מכוח דף י"ד ע"ב) דלר"ל טמא שנגע בקדש לוקה ואזהרותיה מקרא דבכל קדש לא תגע, ולר"י אינו לוקה משום דהאי קרא אתי לאזהרת נגיעת תרומה. ומפשטא דשמועה נראה דלר"י טמא שנגע בתרומה לוקה מדקאמר ההוא אזהרה לתרומה, אך התוספות (שם בר"ה ההוא) לא גרסי כי אם ההוא לתרומה הוא דאתא, ואפ"ה הוקשה להם דהיכן מצינו חומר בתרומה מבקדשים, דבכל קדש לא ופפשטא דשמועה נראה דרך" שמא שנגע בתרומה לקה מדקאמר ההוא אזהרה לתרומה, אך התוספות [שם בדיה ההואץ לא לקי. מדקאמר ההוא אזהרה לתרומה, דבכל קדש לא
תגע מוקי לה ר' יוחנן לנגיעת תרומה אלמא לקי, ובנגיעה דקדש לא לקי. ותריך הר"ש מדרוי"ש דה"ק ההוא לנגיעת תרומה הוא דאתא לאשמועינן דפוסל תרומה עד מלאת ימי טהרה שהיא טכבול א לקי. ותריך הר"ש מדרוי"ם דר"ע בי "ע"מ בי "ע"מ שום לנגיעת הרומה הוא שהיא של לנגיעה דתרומה לומי בפרק הערל [דף ע"ה ע"ב] במים יובא וטמא עד הערב וטהר, ואמרינן החם דאיצטריך האי קרא לנגיעה דתרומה והינו מקרא דמייתי בפרק הערל [דף ע"ה ע"ב] במים יובא וטמא עד הערב וטהר ואי קרא דכמל קדש דמיירי לתרומה, וי"ל משום דגבי
התרומה, והיל משום דגבי
התרומה, והיל משום דגבי
האי קרא בכל קדש דגם זו עד מלאת ימי טהרה חשיבא כטבולה יום ארוך ופוסלת את התרומה. עוד הקשו התוספות [שם] דמ"מ קשה דאץ קאמר ר"י דקרא דכתיב ביה קדש דמיירי לתרומה, ו"ל משום דגבי
האי קרא מתיב עד מלאת ימי טהרה ובקדשים עד לאחר כפרה. א"נ ע"כ צריך לאוקומה בתרומה דלקדשים נפקא לן מגודה שוה דטומאתו טומאתו גמר לה [עכ"ל]. ויש לתמוה דהא ג"ש אצטריך לאכילה דלית לן אזהרה לטמא שאכל קדשים
כי אם מג"ש זו וקרא דבכל קדש איצטריך לנניעה ולעולם דמיירי בנגיעה דקדשים. וכבר הקשה קושיא זו הרב בעל חדושי מלכות יע"ש (מצו"מ מ"ל מסל? לרעת סה"ט: ודע שמדברי רש"י פ" כל הפסולין שכתב ו"ל וכיון דבתרומה כתיב לא כי אם מג"ש זו וקרא דבכל קדש איצטריך לנגיעה ולעולם דמיירי בנגיעה דקדשים. וכבר הקשה קושיא זו הרב בעל חדושי הלכוח יע"ש (מעלית פ"א מטלי 2 לעת פר"ם): ודע שמדברי רש"י פ" כל הפסולין שכתב וז"ל וכיון דבתרומה כחיב לא ילפינן מלקות בקדש ואפילו בק"ע דאין מוהירוך מן הדין כרי, נראה מבואר שהכנת ו"ש לשל צר בעת הר"ש מדרי"ש וסיל דטמא שנע בתרומה לר" לוקה ואיד לא יא מר כר"ל, ההוא אזהדה לתרומה, וריש לקיש אזהדה לתרומה מנא ליה נפקא ליה מאיש איש וכרי, איזהו דבר ששוה בורעו של אהרן זו תרומה, ואיד לקיש אזהדה לתרומה מנא ליה נפקא ליה מאיש איש וכרי, איזהו דבר ששוה בורעו של אהרן זו תרומה, ואיד לקריבה זו אלא אכילה, וכן מצינו שאמהרה אזהדת אבילת קרשים יותן אם כן קרא דאיש איש לאכילה וכל א מל הגניעה חייב על האכילה וכי "ש. וכן כתב רש"י ז"ל בפירוש החומש סדר אמור ד"ה כל איש אשר יקרב וז"ל אין קריבה זו אלא אכילה, וכן מצינו שאמהרה אזהדת אבילת קרשים בטומאה בלשון נגיעה כרי, וא"א לומר שחייב על הגיעה שהרי נאמר כרת על האכילה וכו ואם על הנגיעה חייב לא הוצרך לחייבו על האכילה וכו יע"ש וא"כ דכותה נמי נימא הכא. ובשלמא לסברת הר"א מיל הרא"ם ו"ל שם שבתב על דברי רש"י ז"ל הללו וז"ל ולא מנישר בעשריך לכתוב גם האכילה מטום דאין ענושין מן הדין. דלא אמריון אין עונשין מן הדין אלא מלילו הו"ל ולא לנישה עכ"ל. והנה כפי תירוץ הראשון שכתב הרא"ם מיתרצא היא קושיין דהכא בתרומה אצ"ג דכתים בלונוש דני שמים לא, אי נמי האי ק"ז גלוי מילתא בעלמא הוא דלא גרע מנגישה דאי אשר לאכילה בלא נגיעה הצטריך לכתוב גם על אכילה משום דאין מוהירין מן הדין, הן אמת שדברי הא"ם הללו הם תמודים וכבר המה עליו מוך התבי"ב בכנה"ג באורח חיים בלשונות הרא"ם מ"ל מוארן לחייבו ב" מלקות אחד על הנגיעה משר בוה באורך (שעס"מ מית מל מול לחש"ב מ"ע מוהירן מן הדין, הן אמת שדברי הא"ם הללו הם תמודים וכבר המה עליו מוך המב"ב במה"ב באורם משם דאים להה לו לו לו"מו בא מים של הנגיעה מיש בוה באורך (שעס"מ מ"ע מול לו הרש"י ז"ל מו אלא גבי כרת דגבי מיתה לו מיים מ"ב מהל"ב מ"ש בוה באורך (שעס"מ מ"ע מול לא הוובר מות ה"ע מולה"ם מ"ב מהל"מ פ"ב מהל" ביא מה של הנגיעה מ"ש ב"ה בוה באורך (שעס"מ מ"ע מומות מ"ל מומות ה"ל מותה מ"ל מומות ה"ל מ